

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH *Warszawa, 21.V.1930*

Nr SF. 373/4-30.

w sprawie podatku inwestycyjnego.

Do

Wszystkich P. P. Wojewodów (za wyjątkiem
p. Wojewody Śląskiego):

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło w kilku wypadkach, iż związki komunalne zużywają na pokrycie wydatków inwestycyjnych kredyty przeznaczone na inne cele a następnie, występując do Min. Spr. Wewn. z prośbą o zatwierdzenie uchwały w sprawie poboru podatku inwestycyjnego, potrzebę wprowadzenia tego podatku uzasadniają między innymi koniecznością refundowania kredytów, zaczerpniętych z innych działów i stawiają w ten sposób władzę nadzorczą wobec faktów dokonanych.

Jeden ze związków komunalnych np. zużytkował na pokrycie wydatków związanych z budową szkoły rolniczej kredyty przeznaczone na meljoracje, a następnie, występując z prośbą o zatwierdzenie podatku inwestycyjnego na budowę tejże szkoły, prośbę swą uzasadniał koniecznością przywrócenia kredytów, przewidzianych na meljoracje.

W związku z powyższym Min. Spr. Wewn. w porozumieniu z Min. Skarbu przypomina wskazówki, udzielone w szeregu poprzednich okólników w sprawie stosowania oszczędności przez zw. kom. przy wykonywaniu budżetów oraz przy podejmowaniu prac inwestycyjnych, a w szczególności wskazówki zawarte w p. 3 okólnika Ministra Spr. Wewn. z dnia 21 lutego 1930 roku Nr 23/SF.480/1 (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr 3 ex 1930) i oznajmia, iż tego rodzaju praktyka, polegająca na stawianiu władzy nadzorczej wobec faktów dokonanych jest niedopuszczalna, a pokrywanie wydatków inwestycyjnych z kredytów przeznaczonych na inne cele, nie tylko nie będzie uznawane w przyszłości za motyw uzasadniający potrzebę zatwierdzenia uchwały o poborze podatku inwestycyjnego, lecz przeciwnie traktowane będzie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jako dowód niestosowania się do zarządzeń i wskazówek władzy nadzorczej oraz jako dowód niewłaściwego gospodarowania funduszami związku komunalnego.

Powyższe zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości wydziałów powiatowych oraz zarządów gmin miejskich na obszarze powierzonych Panom Województw ewent. w drodze opublikowania w Dzienniku Wojewódzkim.

Korsak

Dyrektor Departamentu.

231.

Okólnik Wojewody Kieleckiego Nr 101

z dnia 5 lipca 1930 r.

w sprawie zgłaszania zachorowań na jaglicę.

Wszystkim Panom Starostom Powiatowym i Panom Prezydentom miast wydzielonych województwa kieleckiego

nijżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 94 podaję do wiadomości i powiadomienia lekarzy praktykujących i urzędowych o obowiązku zgłaszania przypadków zachorowania na jaglicę.

Wojewoda:

w z. *Dr. A. Kroebl.*

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH *Warszawa, 12.6.1930*

Nr Z. Z. 3247/30

w sprawie zgłaszania zachorowań na jaglicę.

Okólnik Nr 94.

Do

Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zgłoszenia zachorowań na jaglicę, do skuteczniania których są w myśl art. 1 i 2 rozporządzenia o zwalczaniu jaglicy (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 333 z 1928 r.) zobowiązani lekarze, którzy chorobę tę stwierdzili, nie są przez wszystkich lekarzy dokonywane oraz rejestracja tych zgłoszeń we właściwych urzędach nie jest jeszcze należycie prowadzona, wskutek czego urzędowa statystyka zachorowań na jaglicę nie odpowiada rzeczywistości. Dowodem tego jest naprzykład fakt, że przychodnie przeciwjaglicze zarejestrowały w ciągu roku 1928 o 241 przypadków zachorowań na jaglicę więcej (14.182), niż wogóle w ciągu tego roku zostało urzędowo zgłoszonych (13.941).

Wobec takiego stanu rzeczy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o pouczenie wszystkich lekarzy urzędowych i praktykują-